

relset, og der kan den høitærede Minister sige, at Grændserne ere det under et Posthus henlagte Postdistrikt. Han kan altsaa faktisk gennemføre det Samme, men naar det ikke bestemmes i selve Loven, men kommer ind gennem en Anordning, kan man ad Erfarings Veie komme til Forandring i en saadan Anordnings Bestemmelser og igjennem Diskussioner om Postvæsenet paa de aarlige Bevillinger og Deslige. Paa den Maade har Administrationen og Rigsdagen ofte indvirket paa hinanden. Hvis disse Bestemmelser have været henlagte til Anordning, have de ofte faaet deres Ændring i Forholdenes Udvikling. Jeg kan ikke forstaa, at den høitærede Minister vil sætte Pris paa at faae dette fastslaaet nu, da han i Virkeligheden ved sin Ændring faar en Bemyndigelse til at fastsætte Grændserne for Poststedet, der i Diebliffet giver ham samme Ret. Men det kunde ogsaa komme Administrationen til Gene, at de have faaet det fastslaaet i selve Loven. Sagen er nemlig den, at sætte vi et Posthus eller Brevsamlingssted med derunder henlagte Postdistrikt, det vil sige Distriktet for den Brevombæring, antager jeg, som udgaar fra selve Posthuset, og der tager en Kommune, som har en meget betydelig Udstrækning, og kalder det et Poststed, og saa tage f. Ex. § 2, som siger under a., at Befordring kan ikke ske Lovlig mellem to Poststeder, mellem hvilke de paa gjældende Forsendelser den Dag, da Befordringen finder Sted, ville kunne besørgees paa Postvæsenets Ansvar, vil man altsaa ikke fra det ene Sted i denne Kommune, der har Brevsamlingssted med det underlagte Distrikt, kunne sende Post over til den anden Kommune, der ogsaa er Poststed, og det er efter den ærede Ministers Forklaring et Brevsamlingssted med underlagt Distrikt, i det Tilfælde, hvor Befordringen kan ske til samme Tid igjennem Postvæsenet. To Nabogaardte kunde under disse Omstændigheder faktisk ikke veksle Breve med hinanden uden at omgaa Postvæsenet, medmindre de sætte Primærter paa. Jeg skal ikke gennemgaa de forskjellige Ting, som jo i høiere Grad ville genere efter den Udvikling, der er sket siden 1871, og som gjør det nødvendigt at foretage forskellige Forandringer i denne Lov, naar den optrykkes, og jeg paastønner, at Udvalget har forget for, at vi faae nogle Ændringer deri; thi nu ere Forholdene heldigvis ganske forskellige fra, hvad de vare før 1871. Den Gang laa Brevsamlingsstederne langt fra hinanden ude omkring i Landet, og den Gang kom de ikke i et saadant Samkvem med hinanden, og da det, hvis man vil tage Bestemmelserne i disse Forslag

stricte, vil forstyrre den frie Korrespondance paa Landet efter de hidtil gjældende Regler, vil jeg meget advare derimod. Derfor kan jeg ikke negte, at det vilde være hensigtsmæssigt saavel for Administrationen som for Sagen selv, at man simpelthen siger: en By (Kjøbstad, Landsby) eller en Plads — en Handelsplads, Jernbanestation — hvor der findes et Postkontor eller lignende Institution, og at saa Grændserne for Poststedet fastsættes af Ministeren. Det kan f. Ex. være en Landsby med omliggende Steder, en Jernbanestation indenfor den og den Grænde, dog ikke Udflyttersteder paa Marken. Stulde saa Ministeren være for rigorøs mod os med Hensyn til Postvæsenet i sin Anordning, saa kunde vi jo ændre det; men sættes det ind i Loven, saa kan det ikke ændres, saa kan Ministeren henvise indkomne Klager til, at det staar i Loven. Jeg vil derfor tilraade, at man vedtager mit Forslag under Nr. 2 udenfor Listen. Jeg takker foreløbig Udvalget for den foreløbige anbefaling, som er givet til Forslag under Nr. 4. Jeg har fuldt ud bemærket mig, at den ærede Ordfører har forbeholdt sig sin Stilling til Sagen efter Forhandlingernes Gang. Det forstaaer jeg saa godt; men at mit Forslag allerede forinden Motiveringen har fundet foreløbig anbefaling, paastønner jeg. Der er kommet et nyt Stykke ind i § 1; dertil sigter mit Forslag under Nr. 4. Dette Spørgsmaal var omdebatteret sidst ved 2den Behandling, men fik vist ikke den indgaaende Behandling, det burde have. Det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal ogsaa for Postvæsenet. Der staar: „For Fremtiden maa Ingen ophænge Brevkasser, oprette Hyposter eller aabne Kontorer til Befordring af Breve og Pakker i Brevform uden Postbestyrelsens Tilladelse.“ Jeg ønsker der, at „for Fremtiden maa“ ændres til: „I Kjøbenhavn, Kjøbstæder og Handelspladser maa for Fremtiden.“ Der har nemlig Postvæsenet saa mangfoldige Fordele, at det ikke behøver at have et saadant Surrogat for sin Forbindelse med Yderverdenen, og indenfor Poststederne er der ikke Tale derom. Men hvis i den første Menneftalder Udviklingen gaar henimod en friere Korrespondance, der er mod Bestemmelserne af Begrebet Poststed, saa tror jeg, at Alle, der kjende vore lokale Forhold, med Vælder, Sunde og Hæderstrækninger ville erkjende, at der findes Strækninger, hvor det er fuldt berettiget at etablere saadanne Hjælpeposter med aabne Kontorer til Befordring af Breve og Pakker og det ad Vinter, som skjære Postbestyrelsens Vinter. Det vil ikke komme til at genere Postvæsenet; det er i Reglen Forhold, som staa i Forbindelse med andre Foretagender, og i Reglen kan der gjøres